

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.523 van 1 september 2026
in de zaak A. 242.338/XIV-39.940**

In zake: de bv B.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dries Pattyn
kantoor houdend te 8200 Brugge
Rijselstraat 274
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Van Damme
kantoor houdend te 8000 Brugge
Werfstraat 5

tegen:

de STAD GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Henry Van Burm
kantoor houdend te 9830 Sint-Martens-Latem
K. L. Maenhoutstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 juli 2024, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 2 mei 2024, waarbij wordt geweigerd om een convenant te sluiten met de verzoekende partij met het oog op de uitbating van een kansspelinrichting klasse IV te Gent.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Wendy Depester heeft een verslag opgesteld. Dit verslag, waarin wordt besloten om het beroep gegrond te verklaren, werd ter kennis gebracht van de partijen.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 april 2026 om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Evert Van den Wijngaert, die *loco* advocaten Dries Pattyn en Yves Van Damme verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Kevin Poelman, die *loco* advocaat Henry Van Burm verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Wendy Depester heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 16 januari 2023 richt de verzoekende partij een aanvraag tot de stad Gent om voor de exploitatie van een wedkantoor, gelegen te Gent, een convenant te sluiten zoals wordt vereist door artikel 43/4, § 1, vierde lid, van de wet van 7 mei 1999 ‘op de kansspelen, de weddenschappen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers’ (hierna: de wet van 7 mei 1999).

3.2. Op 2 maart 2023 weigert het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij om het gevraagde convenant te sluiten.

Deze beslissing wordt ingetrokken op 25 april 2024 en nadien met toepassing van artikel 30, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 14*quinqüies* van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, bij arrest nr. 260.392 van 4 juli 2024 vernietigd.

3.3. Met een beslissing van 2 mei 2024 weigert het college van burgemeester en schepenen van de verwerende partij opnieuw het gevraagde convenant te sluiten.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“[...]

Naar aanleiding van een in concreto onderzoek naar de plaatsgesteldheid van de vestigingslocatie blijken er twee gevoelige plaatsen en instellingen zich in de nabijheid van het wedkantoor te bevinden (bron: google maps).

1) Skatepark Jan Yoens / Dracuna skatepark (op ongeveer 550 meter wandelafstand of twee minuten fietsen): populair skatepark in het midden van het Jan Yoens - park. Gelet op de aard en het uitdagende karakter van de sport skaten kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat deze sport voornamelijk, zo niet uitsluitend, door jongeren en jongvolwassenen wordt uitgeoefend en voormelde locatie bijgevolg een plaats is die vooral door jongeren bezocht wordt. Gelet op de korte afstand tussen het wedkantoor en het skatepark hoeft het dan ook geen betoog dat het slechts een minimale inspanning vergt voor de jongeren en jongvolwassenen om de opgegeven afstand hetzij te voet, hetzij met de fiets te overbruggen.

2) Moskee Tevhid Camii, [...] (op ongeveer 230 meter wandelafstand of 1 minuut fietsen): op een steenworp afstand van de vestigingslocatie ligt voormelde moskee waar erediensten gehouden worden. Wie de Moskee verlaat en zijn weg vervolgt naar het centrum van de wijk via de drukke [XXX]laan komt onvermijdelijk op het levendige [plein] terecht en ‘botst’ dus als het ware op de gevel van het wedkantoor. Door zijn strategische ligging in het hart van de volkswijk [X] vormt het [het plein] de draaischijf voor heel wat economische activiteiten, waardoor er ook heel wat infrastructuur voor openbaar vervoer werd aangelegd. Wie de moskee wenst te bezoeken vanuit het centrum en met het openbaar vervoer komt, kan gebruik maken van een van de haltes op het [plein] die in het directe gezichtsveld liggen van de vestigingslocatie van het wedkantoor. Wie met de wagen komt kan zich makkelijk parkeren op de parking recht tegenover de vestigingslocatie.

Met betrekking tot gevangenissen en plaatsen waar erediensten gehouden worden, zoals een moskee, stelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 177/2021 van 9 december 2021 immers dat dit ook als een (dragend) weigeringsmotief kan beschouwd worden indien de concrete lokale omstandigheden dit verantwoorden:

‘Het is niet zonder redelijke verantwoording om het verbod om zich in de nabijheid van plaatsen waar erediensten worden gehouden en van gevangenissen te vestigen waarin artikel 36, 4° van de wet van 7 mei 1999 voorziet voor de kansspelinrichtingen klasse II, niet uit te breiden tot elke vaste kansspelinrichting klasse IV. Zulks geldt des te meer daar een gemeente, indien de concrete lokale omstandigheden zulks verantwoorden, kan weigeren om een convenant te sluiten met de exploitant van een vaste kansspelinrichting klasse IV die zich zou willen vestigen in de nabijheid van een plaats waar erediensten worden gehouden of van een gevangenis.’

De nabijheid van elk van deze locaties op zich is voldoende om het convenant te weigeren, in toepassing van voormelde wetsbepaling, aangezien enerzijds het vermelden van de concrete afstand van het skatepark tot de vestigingslocatie volstaat om te gewagen van de aantrekkingskracht die de kansspelinrichting uitoefent op jongeren, anderzijds zorgen de nabijheid, de plaatsgesteldheid en de concrete lokale omstandigheden waarin de moskee gelokaliseerd is ten opzichte van de vestigingslocatie ervoor dat er ook een aantrekkingskracht wordt uitgeoefend op de talrijke bezoekers van de moskee Tevhid Camii, die naar aanleiding van het volgen van de eredienst zich in de nabijheid van het wedkantoor moeten begeven.

[...]

De Stad Gent wenst zich aldus actief in te zetten in de bestrijding van de nadelige effecten van problematisch gokken en gokverslaving en heeft de taak op zich genomen om een beleid te voeren waarbij men potentiële risico's en gevaren maximaal wil vermijden. Geheel in overeenstemming met de opvattingen van de wetgever hieromtrent, acht de Stad het uitbaten van een wedkantoor op voormelde locatie niet verenigbaar met dit doel.

Vanwege de nagestreefde sociale bescherming van jongeren en andere risicogroepen betreft de aangevraagde vestigingsplaats aldus een ongeschikte locatie gezien de wet uitdrukkelijk verbiedt dat kansspelinrichtingen gelegen zijn in de buurt van onderwijsinstellingen, ziekenhuizen en plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 43/4 en 43/5 van de wet van 7 mei 1999, het

zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij deelt het middel in vier onderdelen in.

Het eerste middelonderdeel wordt door de verzoekende partij als volgt samengevat:

“De verwerende partij heeft de concrete lokale omstandigheden, die pertinent zijn om de prohibitieve nabijheid van het wedkantoor van verzoekster ten opzichte van de betrokken locaties en de aantrekkingskracht van het wedkantoor van verzoekster te beoordelen, niet deugdelijk en zorgvuldig onderzocht.

De bestreden beslissing stelt niet de aanwezige bebouwing vast, noch de concrete routes van de betrokken locaties naar het wedkantoor van verzoekster, noch de concrete ligging van het wedkantoor en de kenmerken ervan. De bestreden beslissing onderzoekt niet de onzichtbaarheid/ingeslotenheid, de relatieve onbereikbaarheid en de geïsoleerde ligging van het wedkantoor. De bestreden beslissing onderzoekt evenmin de ingeslotenheid van de moskee ‘Tevhid Camii’. De bestreden beslissing betreft deze omstandigheden ten onrechte niet bij haar beoordeling.

De bestreden beslissing is bovendien feitelijk onjuist in zoverre zij vaststelt (i) dat het skatepark ‘Jan Yoens / Dracuna’ gelegen is in het midden van het Jan Yoens – park en dat dit skatepark vooral door jongeren wordt bezocht en (ii) dat het [plein], het wedkantoor van verzoekster en de moskee ‘Tevhid Camii’ gelegen zijn in de volkswijk Brugse Poort en dat bezoekers die de moskee ‘Tevhid Camii’ verlaten, botsen op de gevel van het wedkantoor van verzoekster.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Het tweede middelonderdeel wordt als volgt samengevat:

“De bestreden beslissing schendt artikel 43/5.5 van de Kansspelwet, het rechtsbegrip ‘nabijheid’, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt artikel 43/5.5 van de Kansspelwet, het rechtsbegrip ‘nabijheid’, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel door te weigeren een convenant af te sluiten met verzoekster, op grond van het motief dat het wedkantoor van verzoekster gelegen is op een wandelafstand van 550 meter of twee minuten fietsen van het skatepark ‘Jan Yoens / Dracuna’ terwijl (i) deze afstand op zichzelf beschouwd geen geringe afstand is en (ii) deze afstand in het licht van de concrete lokale omstandigheden geen aantrekkingskracht heeft op scholieren of jongeren en

meer dan minimale inspanningen vereist om de beoogde locatie van het wedkantoor van verzoekster te bereiken. De bestreden beslissing schendt bovendien de formelemotiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, doordat zij geen formele motieven bevat die verantwoorden waarom, niettegenstaande de afstand tussen enerzijds het wedkantoor van verzoekster en anderzijds het skatepark ‘Jan Yoens / Dracuna’ in absolute cijfers niet gering is, dit wedkantoor toch gelegen is in de prohibitieve nabijheid van deze locatie.”

Het derde middelonderdeel wordt als volgt samengevat:

“De bestreden beslissing weigert met verzoekster een convenant af te sluiten omwille van de vermeende aantrekkingskracht van het wedkantoor van verzoekster op de bezoekers van de moskee ‘Tevhid Camii’ die aldaar de eredienst bijwonen, waarbij de bestreden beslissing ook verwijst naar de infrastructuur voor het openbaar vervoer en naar de parkeermogelijkheden ten behoeve van deze bezoekers op het [plein], waar het wedkantoor van verzoekster gelegen is.

De gemeente kan krachtens artikel 43/5.5 van de Kansspelwet weigeren een convenant te sluiten met de exploitant van een vaste kansspelinrichting klasse IV die zich zou willen vestigen in de nabijheid van een plaats waar erediensten worden gehouden, om te beletten dat een frivole omgeving wordt gecreëerd in de onmiddellijke nabijheid van dergelijke plaatsen. De bestreden beslissing steunt op de vermeende aantrekkingskracht van het wedkantoor van verzoekster op de bezoekers van de moskee ‘Tevhid Camii’ die aldaar de eredienst bijwonen. Door op grond van dit motief, dat vreemd is aan het risico op het scheppen van een frivole omgeving in de onmiddellijke nabijheid van de moskee ‘Tevhid Camii’, het convenant te weigeren, schendt de bestreden beslissing artikel 43/5.5 van de Kansspelwet. De gemeente kan krachtens artikel 43/5.5 van de Kansspelwet weigeren een convenant te sluiten met de exploitant van een vaste kansspelinrichting klasse IV die zich zou willen vestigen in de nabijheid van een plaats waar erediensten worden gehouden, indien de concrete lokale omstandigheden zulks verantwoorden. Voor zover de bestreden beslissing steunt op het motief inzake de aanwezigheid van infrastructuur voor openbaar vervoer en van parkeermogelijkheden, is de aanwezigheid van infrastructuur voor openbaar vervoer en van parkeermogelijkheden geen onderscheidend kenmerk voor de omgeving van het wedkantoor of van de moskee en geen concrete lokale omstandigheid die de weigeringsbeslissing kan dragen. Ook in dit opzicht schendt de bestreden beslissing artikel 43/5.5 van de Kansspelwet.

Voorts laat de bestreden beslissing na de in de onmiddellijke omgeving vooraf bestaande toestand en de inrichting en uitstraling van het wedkantoor van verzoekster te onderzoeken. De bestreden beslissing is onjuist voor zover ze vermeldt dat het [plein], het wedkantoor van verzoekster en de moskee ‘Tevhid Camii’ in de volkswijk [...] gelegen zijn. De vermeende aantrekkingskracht van het wedkantoor van verzoekster op bezoekers van de moskee wordt niet onderbouwd. In dit opzicht schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de formelemotiveringsplicht.

Tenslotte bewijst verzoekster (i) dat de moskee ‘Tevhid Camii’ ingesloten en afgeschermd is van het wedkantoor van verzoekster, (ii) dat het wedkantoor van verzoekster op zichzelf niet frivool is en (iii) dat in de omgeving van moskee ‘Tevhid Camii’ 3 cafés gelegen zijn, waarvan er twee over een kansspelvergunning C beschikken, zodat vooraf een frivole omgeving bestond. Door desalniettemin het convenant te weigeren omdat het wedkantoor van verzoekster gelegen is in de nabijheid van de moskee ‘Tevhid Camii’, terwijl deze omstandigheden bewijzen dat het wedkantoor van verzoekster geen frivole omgeving schept, schendt de bestreden beslissing artikel 43/5.5 van de Kansspelwet.”

In het vierde onderdeel ten slotte, voert de verzoekende partij machtsafwending aan, alsook de schending van artikel 33 van de Grondwet en van de artikelen 6 en 43/4, § 1, vierde lid, van de wet van 7 mei 1999, doordat de verwerende partij haar bevoegdheid om een convenant te sluiten gebruikt en afwendt om wedkantoren op haar grondgebied te verbieden, minstens maximaal te beperken.

5. De verwerende partij vat haar verweer inzake het enige middel als volgt samen in de memorie van antwoord:

“De stad Gent houdt voor dat de bestreden beslissing dd. 02/05/2024 correct en in overeenstemming met de vigerende wetsbepalingen werd genomen zodat er van een verkeerde invulling van het begrip prohibitieve nabijheid geen sprake kan zijn, noch er een schending van welkdanig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of motiveringsverplichting kan weerhouden worden. De gevoelige plaatsen die in de bestreden beslissing werden aangehaald zijn correct en dienen beschouwd te worden als in de nabijheid van de betrokken vaste kansspelinrichting gelegen. Bovendien kan er geen ernstige twijfel over bestaan dat de stad Gent bij haar beoordeling over een discretionaire appreciatiebevoegdheid beschikt. Van enige machtsafwending en/of -overschrijding is dan ook geen enkele sprake. Het eerste en enige middel van de verzoekende partij faalt dus naar recht en dient integraal verworpen te worden.”

De verwerende partij benadrukt in haar laatste memorie dat zij wel degelijk afdoende argumenteert en *in concreto* aantoonde waarom zij de betrokken moskee in aanmerking neemt als gevoelige plaats of instelling in de zin van artikel 43/5 van de wet van 7 mei 1999. Zij verwijst ter zake naar de feitelijke elementen uiteengezet in haar voorgaande processtukken. Ook betwist zij het “frivoliteits-element” en wijst zij erop dat “in het Gentse algemeen bekend is” dat “de betrokken moskee bijzonder geëngageerd en populair is en veel bezoekers

lokt.” Wat het skatepark betreft, doet de verwerende partij gelden dat er niet aan de doelstelling van de wetgever mag worden voorbij gegaan en dat van haar niet kan worden verwacht dat zij bij het nemen van haar beslissing en de in aanmerking te nemen plaatsen die vooral door jongeren zouden worden bezocht, “dit telkenmale en ten opzichte van iedere plaats dient te onderbouwen en te laten steunen op een uitgebreid analytisch onderzoek opdat dergelijke plaats als een plaats die vooral door jongeren zou bezocht worden in aanmerking zou kunnen genomen worden.” Een dergelijke verwachting zou volgens haar “geheel onredelijk” zijn, te meer dat “minstens uit de in achtgenomen plaatsen op grond van de voorgelegde stukken en algemeen erkende ervaringsgegevens kan aangenomen worden dat dergelijke plaats (*i.e.* een skatepark) wel degelijk vooral op jongeren zijn gericht en de nabijgelegen kansspelinrichting voor hen eveneens een aantrekkingspool kunnen vormen.”

Beoordeling

6. Het is passend om het eerste tot het derde middelonderdeel samen, als een geheel te behandelen, wat ook de verwerende partij heeft gedaan.

7. Artikel 43/4, § 1, vierde lid, van de wet van 7 mei 1999 kent aan de gemeente een discretionaire bevoegdheid toe die onder meer betrekking heeft op de beoordeling van de plaats waar een kansspelinrichting kan worden gevestigd. Op grond van voormelde bepaling moet de exploitatie van een vaste kansspelinrichting klasse IV immers geschieden krachtens een convenant dat “voorafgaandelijk wordt gesloten tussen de gemeente van vestiging en de uitbater” waarin wordt bepaald “waar de kansspelinrichting wordt gevestigd”, alsook waarbij “de nadere voorwaarden, de openings- en sluitingsuren, de openings- en sluitingsdagen [...] en wie het gemeentelijk toezicht waarneemt” worden vastgesteld. De beoordelingsbevoegdheid van de gemeente houdt in wezen in dat op grond van een *in concreto* onderzoek van de eigen en particuliere omstandigheden van elke zaak, geval per geval, wordt uitgemaakt of al dan niet een convenant kan worden gesloten.

Naar luid van artikel 43/5, eerste lid, punt 5, van de wet van 7 mei 1999 moet de aanvrager om een vergunning klasse F2 te kunnen verkrijgen “ervoor zorgen dat de kansspelinrichting klasse IV niet gevestigd wordt in de nabijheid van onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, zulks behoudens met redenen omklede afwijking die door de gemeente wordt toegestaan”. Het nabijheidsverbod voor onderwijsinstellingen, ziekenhuizen en plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, strekt ertoe bepaalde kwetsbare categorieën van personen te beschermen tegen de verleiding om een wedkantoor op te zoeken omdat zij de inrichting niet ver verwijderd weten of omdat het slechts een minimale inspanning vergt om ze te bereiken. Het begrip “nabijheid” tussen de vaste kansspelinrichtingen klasse IV eensdeels en de onderwijsinstellingen, de ziekenhuizen en de plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, dat moet worden begrepen in de courante betekenis ervan waarbij een geringe afstand wordt bedoeld anderdeels, moet worden beoordeeld ten aanzien van de concrete lokale omstandigheden (GwH 9 december 2021, nr. 177/2021, punt B.43.7, ECLI:BE:GHCC:2021:ARR.177).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

8. De motieven op grond waarvan de verwerende partij besloten heeft tot weigering om een convenant met de verzoekende partij te sluiten voor de beoogde locatie werden hoger reeds weergegeven onder punt 3.3. van het feitenrelaas. Er wordt naar verwezen.

De weigering om het convenant te sluiten steunt, zo blijkt uit de bestreden beslissing, op twee motieven waarvan uitdrukkelijk is gesteld dat die elk afzonderlijk afdoende zouden zijn om de bestreden beslissing te dragen.

Inzake de beoordeling van de nabijheid van het skatepark

9. Een eerste, op zichzelf staande motief bestaat erin dat het wedkantoor is gelegen in de nabijheid van het “skatepark Jan Yoens/Dracuna skatepark”.

Zonder te moeten ingaan op de vraag of de concrete vaststellingen volstaan om aan te nemen dat het betrokken skatepark een plaats betreft die voornamelijk of merendeels door jongeren wordt bezocht, wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing zich inzake de beoordeling van de “nabijheid” ervan ten aanzien van de kansspelinrichting beperkt tot de enkele vermelding van de werkelijke wandel- en fietsafstand en tot het eigen standpunt dat zulks op zich volstaat “om te gewagen van de aantrekkingskracht die de kansspelinrichting uitoefent op jongeren”. Hieruit blijkt dat de verwerende partij zich bij haar concrete beoordeling van lokale omstandigheden om te besluiten tot de prohibitieve nabijheid van het skatepark, louter beperkt tot het (decisief) hanteren van een afstandsregel om te beoordelen of deze nabijheid van die aard is dat zij jongeren ertoe zou verleiden om de kansspelinrichting op te zoeken wegens die nabijheid ervan. De bedoelde “nabijheid” is evenwel relatief, en laat zich niet uitsluitend meten aan de hand van een bepaalde maatstaf zoals de werkelijke wandel- en fietsafstand, al dan niet op voorhand bepaald, zonder die “geringe afstand” te beoordelen ten aanzien van de concrete lokale omstandigheden (cfr. GwH 9 december 2021, nr. 177/2021, punt B.43.7, ECLI:BE:GHCC:2021:ARR.177). Dit klemmt te deze des te meer, nu zoals de verwerende partij zelf stelt in haar memorie van antwoord, de betrokken “korte afstand” zich situeert in een druk bevolkt stadsgebied en in het licht van de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerde feitelijke elementen betreffende concrete lokale omstandigheden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het onderzoek naar de “nabijheid” van het skatepark beperkt is gebleven tot een loutere toetsing aan het geografisch afstandscriterium, zonder dat daarbij rekening is gehouden met de concrete lokale omstandigheden die mede bepalend kunnen zijn voor de aantrekkingskracht van de betrokken kansspelinrichting op jongeren. Meer in het bijzonder blijkt niet dat werd onderzocht of de ligging van de inrichting, gelet op die omstandigheden, jongeren ertoe kan aanzetten de inrichting op te zoeken omdat zij deze als nabij ervaren of omdat het bereiken ervan slechts een minimale inspanning vergt.

Een dergelijke beoordeling beantwoordt niet aan hetgeen artikel 43/5, eerste lid, 5°, van de wet van 7 mei 1999 vereist. Bijgevolg staat tevens vast dat de bestreden beslissing, wat de beoordeling van de “nabijheid” betreft, niet op deugdelijke motieven steunt.

Deze tekortmaking kan niet worden goedge maakt door een *post factum* motivering in de processtukken, in wezen als reactie op de feitelijke kritieken van de verzoekende partij en de analyse door het auditoraat. Zoals hiervoor reeds is gesteld, mag enkel met de in de bestreden beslissing opgenomen motieven rekening worden gehouden.

Inzake het motief betrokken op de moskee

10. Een tweede, op zichzelf staand motief bestaat erin dat de kansspelinrichting is gelegen in de nabijheid van de “Moskee Tevhid Camii.”

Moskeeën en meer algemeen plaatsen waar erediensten worden gehouden, zijn niet opgesomd onder de in artikel 43/5, eerste lid, 5°, van de wet van 7 mei 1999 opgesomde gevoelige plaatsen. Anders dan voor “onderwijsinstellingen, ziekenhuizen en plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht,” is er derhalve geen principieel wettelijk verbod voor een kansspelinrichting klasse IV, om zich te vestigen in de nabijheid van plaatsen waar erediensten worden gehouden. Dit kan evenwel niet beletten dat, in bijzondere gevallen, indien de concrete lokale omstandigheden zulks verantwoorden, een

gemeente toch kan weigeren om een convenant te sluiten met de exploitant van een vaste kansspelinrichting klasse IV die zich zou willen vestigen in de nabijheid van een plaats waar erediensten worden gehouden (GwH 9 december 2021, nr. 177/2021, punt B.28.3, ECLI:BE:GHCC:2021:ARR.177).

Het komt derhalve aan de gemeente toe om ten aanzien van een dergelijke plaats eerst, aan de hand van de concrete lokale omstandigheden, te beoordelen of een welbepaalde plaats zoals te dezen de betrokken moskee, gelet op inzonderheid haar aard, functie en feitelijk gebruik door personen die de wetgever bijzonder heeft willen beschermen, behoort tot de categorie van de gevoelige plaatsen waarvoor de wetgever een bijzondere bescherming heeft beoogd. De enkele vaststelling dat het een moskee betreft volstaat dienaangaande niet. Slechts nadat is vastgesteld dat de betrokken plaats om die redenen als een dergelijke gevoelige plaats kan worden aangemerkt, komt het aan de gemeente toe te onderzoeken of zij zich in de nabijheid van de betrokken kansspelinrichting bevindt, in de zin zoals hiervoor uiteengezet.

Uit de voormelde formele motivering blijkt dat de verwerende partij zich beperkt tot de invulling van het begrip “nabijheid”, waarbij zij onder meer rekening houdt met concrete lokale omstandigheden zoals de werkelijke wandelafstand, de aanwezige weginfrastructuur, de haltes van het openbaar vervoer en de parkeergelegenheden. Zij licht evenwel op geen enkele wijze toe waarom de betrokken moskee, in de specifieke feitelijke en lokale context van de zaak, moet worden beschouwd als een gevoelige plaats in de zin van artikel 43/5, eerste lid, 5°, van de wet van 7 mei 1999.

De bestreden beslissing maakt derhalve niet mogelijk na te gaan om welke redenen de betrokken moskee als een dergelijke gevoelige plaats wordt aangemerkt. Daardoor steunt de bestreden beslissing niet op een draagkrachtige motivering wat dat onderdeel van de beoordeling betreft.

Deze tekortmaking kan niet worden goedge maakt door *een post factum* motivering in de processtukken, in wezen als reactie op de feitelijke kritieken van de verzoekende partij en de analyse door het auditoraat. Zoals

hiervoor reeds is gesteld, mag enkel met de in de bestreden beslissing opgenomen motieven rekening worden gehouden.

Conclusie

11. Uit wat voorafgaat volgt dat de weigering om het convenant af te sluiten niet steunt op deugdelijke motieven.

12. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent van 2 mei 2024, waarbij wordt geweigerd om een convenant te sluiten met de verzoekende partij met het oog op de uitbating van een kansspelinrichting klasse IV te Gent.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op één september tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Inge Vos,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques